

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2014 / 1301
Datum van uitspraak 26 juni 2014
Rolnummer 2012/AB/1151

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000019360-0001-0011-02-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSCHEID WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
appellant, vertegenwoordigd door mr. KRUIJEN V. loco mr. DE BOCK Ernest, advocaat te
1800 VILVOORDE, Xavier Buissetstraat 26,

tegen

V, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. FRANCOIS B. loco mr. FRANCOIS Philippe, advocaat te 1000
BRUSSEL, Terhulpesteenweg 120.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 29 oktober 2012 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 30e kamer (A.R. 09/12819/A en 10/974/10),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 28 november 2012,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 19 mei 2014 door advocaat-generaal J.-J. André,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 8 mei 2014, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw V richtte op 30 juni 2000 samen met haar echtgenoot een vennootschap op, de bvba Procom Belgium. Haar echtgenoot bezat 60% van de aandelen van de vennootschap, waarin ook de gemeenschappelijke woning was ingebracht, en zijzelf 40%. De echtgenoot was statutair zaakvoerder, mevrouw V werd benoemd als niet statutair en onbezoldigd zaakvoerder.

Mevrouw V diende op 31 juli 2006 een aanvraag in tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen. Op het inlichtingenformulier C 1 maakte ze geen melding van haar statuut als zaakvoerder. Zij verklaarde geen activiteit uit te oefenen en geen inkomsten te verwerven.

Op 14 mei 2009 diende zij een nieuwe aanvraag in tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen. Op het formulier C 1 verklaarde zij opnieuw geen nevenactiviteit uit te oefenen. Op het formulier C.1.A (aangifte van een nevenactiviteit) maakte ze wel melding van haar statuut als onbezoldigd zaakvoerder sedert 30 juni 2000.

2.

Ingevolge deze tweede aangifte heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een onderzoek ingesteld naar de situatie van mevrouw V. Mevrouw V werd gehoord en verklaarde dat haar echtgenoot de enige persoon was die in de vennootschap prestaties verrichtte, namelijk als consultant in een managementvennootschap.

Bij beslissing van 16 juni 2009 heeft de gewestelijk directeur van het werkloosheidsbureau mevrouw V uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 augustus 2006 met de verplichting de onrechtmatig sinds 1 augustus 2006 ontvangen uitkeringen terug te betalen. Bij schrijven van 16 oktober 2009 stelde de gewestelijk directeur het bedrag van de onverschuldigd ontvangen uitkeringen vast op € 7.489,39.

3.

Bij verzoekschriften van 18 september 2009 en 15 januari 2010 heeft mevrouw V beroep aangetekend tegen de beslissingen van de gewestelijk directeur. Zij vorderde tevens de veroordeling van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot terugbetaling van de werkloosheidsuitkeringen, die zij onder voorbehoud terugbetaald had. In ondergeschikte orde vroeg zij dat, omwille van haar goede trouw, de terugvordering zou beperkt worden tot de laatste 150 uitkeringsdagen en vorderde zij de veroordeling van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot terugbetaling van een bedrag van € 5.956,39.

Bij vonnis van 29 oktober 2012 (ter kennis gebracht op 7 november 2012) heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de vordering van mevrouw V tot vernietiging van de bestreden administratieve beslissing als dusdanig afgewezen. Zij veroordeelde echter de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening toch tot terugbetaling van de terugbetaalde werkloosheidsuitkeringen, omdat zij van oordeel was dat mevrouw V misleid was geworden door de onnauwkeurige en onvolledige vermeldingen op het inlichtingenblad.

4.

Bij verzoekschrift van 28 november 2012 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

Bij besluiten heeft mevrouw V een incidenteel beroep ingesteld en vraagt zij de vernietiging van de bestreden administratieve beslissingen.

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk. Het incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

BEOORDELING.

Het vonnis van de eerste rechter en de standpunten van partijen.

1.

De arbeidsrechtbank oordeelde dat een activiteit als zaakvoerder van een vennootschap noodzakelijk een activiteit is die onverenigbaar is met het recht op werkloosheidsuitkeringen. De arbeidsrechtbank aanvaardde echter de stelling van mevrouw V dat zij misleid was geworden door de onvolledige vermeldingen op het inlichtingenblad. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening zou daardoor een fout begaan hebben, waardoor mevrouw V schade geleden heeft. Indien het inlichtingenblad voldoende nauwkeurig zou geweest zijn, dan had mevrouw V, op het ogenblik dat zij werkloosheidsuitkeringen aanvroeg, afstand kunnen doen van haar statuut van zaakvoerder binnen de vennootschap.

2.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening betwist dat haar enige fout zou kunnen ten laste gelegd worden door een gebrekkige opstelling van het formulier C 1. Zij wijst erop dat in het formulier C 1, na de vraag in verband met de uitoefening van een nevenactiviteit, verwezen wordt naar de bijkomende uitleg op het toelichtingsblad (verwijzing nr. 23). In dit toelichtingsblad wordt uitdrukkelijk verwezen naar een mandaat als niet bezoldigd zaakvoerder. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening wijst er verder op dat het niet zijn taak is, maar deze van de uitbetalingsinstelling, om de werkloze bij te staan bij de aanvraag en dat van hem niet kan verwacht worden, zoals mevrouw V voorhiel, dat hij zelf zou verifiëren of de aanvrager eventueel geen bijkomende activiteit uitoefende, onverenigbaar met het recht op werkloosheidsuitkeringen.

Volgens de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening kan mevrouw V ook geen goede trouw inroepen.

3.

Volgens mevrouw V is er wel degelijk sprake van een nalatigheid of fout van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Zij wijst er in de eerste plaats op dat de Rijksdienst al veel vroeger op de hoogte had kunnen zijn van haar bestuursmandaat, vermits dit gepubliceerd werd in het Belgisch staatsblad. Ook via de Kruispuntbank voor sociale zekerheid had de Rijksdienst kennis kunnen hebben van dit mandaat, vermits daaruit bleek dat zij ingeschreven was voor een zelfstandige activiteit in bijberoep.

Volgens mevrouw V heeft de arbeidsrechtbank terecht geoordeeld dat het formulier C 1 onzorgvuldig opgesteld is, omdat het de werkloze niet informeert over het feit dat ook een niet bezoldigd bestuurdersmandaat als een activiteit kan beschouwd worden, die aangegeven dient te worden. Zij stelt dat zij bij haar eerste aanvraag voor werkloosheidsuitkeringen niet kon weten dat zij aangifte diende te doen van haar activiteit. Het is pas bij haar tweede aangifte, toen zij ook het formulier C.1.A. invulde, dat zij zich realiseerde dat met een nevenactiviteit ook een bestuursmandaat kon bedoeld worden. Mevrouw V wijst erop dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening inmiddels zijn onzorgvuldigheid ingezien heeft en het formulier C 1 aangevuld heeft met de vraag of al dan niet een bestuursmandaat wordt uitgeoefend. Mevrouw V vraagt dan ook de bevestiging van het bestreden vonnis.

4.

Bij incidenteel beroep vraagt mevrouw V de hervorming van het bestreden vonnis, in zoverre dit niet ingaat op haar vraag tot vernietiging van de bestreden administratieve beslissingen. Volgens haar kan het loutere feit dat zij een bestuursmandaat had, waaraan geen enkele activiteit beantwoordde, niet beschouwd worden als een arbeid in de zin van artikel 44 en volgende van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder ook het werkloosheidsbesluit). Zij legt een aantal documenten voor waaruit volgens haar voldoende blijkt dat zij zelf geen enkele activiteit had in de vennootschap. Zij legt aldus de facturen neer van de vennootschap en de

briefwisseling met het boekhoudkantoor, waaruit blijkt dat alleen haar echtgenoot de vennootschap bestuurde. Zij legt verder nog de aangiftes in de personenbelasting voor waaruit blijkt dat zij geen enkele vergoeding als bestuurder genoot. Zij verwijst ook naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 3 november 2004, waarbij geoordeeld wordt dat het wettelijk vermoeden, ingesteld door artikel 3, § 1, vierde lid, van het Koninklijk Besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende de inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, ongrondwettelijk is in de mate waarin daarin het onweerlegbaar vermoeden wordt ingesteld dat iedere bestuurder van een vennootschap geacht wordt een zelfstandige activiteit uit te oefenen.

In ondergeschikte orde vraagt mevrouw V dat in toepassing van artikel 169 van het werkloosheidsbesluit de terugvordering in ieder geval beperkt wordt tot de laatste 150 uitkeringsdagen. Zij stelt dat zij volkomen te goeder trouw was, wat ook geïllustreerd wordt door het feit dat zij, bij haar tweede aanvraag tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen, aangifte deed van haar zelfstandige activiteit.

De toepasselijke wettelijke bepalingen.

5.

Overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 dient de werkloze, om uitkeringen te kunnen genieten zonder arbeid en zonder loon te zijn.

Overeenkomstig artikel 45 lid 1, 1°, van het Koninklijk Besluit wordt voor de toepassing van artikel 44 als arbeid beschouwd de activiteit verricht voor zichzelf, die ingeschakeld kan worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en die niet beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit.

Overeenkomstig artikel 45, laatste lid, is er slechts sprake van een activiteit die beperkt is tot het gewone beheer van het eigen bezit wanneer de activiteit niet daadwerkelijk ingeschakeld is in het economische ruilverkeer van goederen en diensten en niet uitgeoefend wordt met het oog op het verkrijgen van een opbrengst.

In zijn arrest nr. 176/2004 van 3 november 2004 heeft het Grondwettelijk Hof beslist dat de bepaling van artikel 3 § 1, 4e lid, van het Koninklijk Besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende de inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, volgens hetwelk personen, die benoemd zijn tot mandataris in een aan de Belgische vennootschapsbelasting of belasting der niet-inwoners onderworpen vennootschap of vereniging, op onweerlegbare wijze vermoed worden in België een zelfstandige beroepsbezigheid uit te oefenen, in strijd is met de Grondwet in zoverre ze een onweerlegbaar vermoeden instelt dat de persoon, die een dergelijke vennootschap bestuurt, niet toelaat aan te tonen dat hij geen beroepsactiviteit uitoefent als zelfstandige.

Het bestaan van een bestuursmandaat kan sinds dit arrest niet langer beschouwd worden als een voldoende en onweerlegbaar bewijs dat de bestuurder van een vennootschap een

effectieve zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent, zoals de vroegere rechtspraak oordeelde (Cass. 30.09.2002, *J.T.T.* 2003, 845).

Opdat er sprake is van arbeid in de zin van art. 44 en 45 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 is vereist enerzijds dat er sprake is van een daadwerkelijke activiteit en anderzijds dat deze activiteit kan ingeschakeld worden in het economische ruilverkeer van goederen en diensten.

In de regel kan daarbij aangenomen worden (cfr. Cass. 3.01.2005, *J.T.T.* 2005, 233) dat een bestuurder van een vennootschap, die effectief aan het bestuur deelneemt en bovendien een financieel belang heeft in de vennootschap doordat hij op enige wijze kan genieten van het resultaat van de activiteit van deze vennootschap, arbeid verricht in de zin van de bepalingen van art. 44 en 45 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991, ook al is zijn mandaat als dusdanig onbezoldigd. Deze activiteit wordt dan immers op indirecte wijze uitgeoefend met het oog op het verkrijgen van een opbrengst.

Het komt aan de werkloze, die van oordeel is dat aan zijn mandaat geen daadwerkelijke activiteit beantwoordde of geen daadwerkelijk inkomen, daarvan het bewijs te leveren. Het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 3, § 1, 4e lid, van het Koninklijk Besluit nr. 38 van 27 juli 1967 is weliswaar ingevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof geen onweerlegbaar vermoeden meer, maar het blijft nog wel een wettelijk vermoeden.

Het incidenteel beroep van mevrouw V. Was er al dan niet een activiteit onverenigbaar met het recht op werkloosheidsuitkeringen?

6.

Mevrouw V. brengt volgens het hof niet voldoende het tegenbewijs dat aan haar bestuurdersmandaat geen enkele activiteit beantwoordde. Zij stelt wel dat het alleen haar echtgenoot was die in het kader van de vennootschap activiteiten verrichtte (in het kader van zijn consultancy activiteiten), maar vergeet te vermelden dat het maatschappelijk doel van de vennootschap niet beperkt was tot deze activiteit, maar ook "het verlenen van prestaties op het vlak van vertaling en communicatie" tot voorwerp had. Zoals blijkt uit haar brief van 3 september 2013, gevoegd bij haar dossier, was zij licentiate Engels-Spaans.

Ter zitting werd aan mevrouw V. gevraagd een uittreksel neer te leggen van de Kruispuntbank van de ondernemingen in verband met de werkelijke activiteiten van de vennootschap. Ondanks aandringen van het hof is zij daarop niet willen ingaan. Verder heeft het hof haar gevraagd de volledige uitgaande facturatie van de vennootschap neer te leggen. Het hof had immers vastgesteld dat, daar waar zij volgens haar conclusie en de inventaris van haar stukken als bewijs dat alleen haar echtgenoot prestaties verrichtte het geheel van de facturatie van de vennootschap neerlegde, duidelijk niet alle facturen werden neergelegd. Dit bleek uit de hiaten in de nummering van de facturen, en dit precies voor de periode waarin mevrouw V. werkloos was. Ook op deze vraag is mevrouw V.

niet willen ingaan. Zij verklaarde eerst op de eerste zitting waarop de zaak in voortzetting werd gesteld dat zij deze documenten niet meer kon voorleggen om zich daarna, op een navolgende zitting, zonder meer naar de wijsheid van het hof te gedragen.

Het hof kan daaruit enkel afleiden dat de voorlegging van deze documenten voor mevrouw V bezwarend zou geweest zijn en wellicht hadden laten blijken dat er ook door haar uitgevoerde prestaties voor vertaalwerk gefactureerd werden.

Minstens dient op basis van deze vaststelling geconcludeerd te worden dat mevrouw V niet het op haar rustende tegenbewijs levert. Dit tegenbewijs dient immers niet alleen te slaan op het feit dat aan haar bestuurdersmandaat geen enkele activiteit beantwoordde, maar ook op het feit dat zij binnen de vennootschap, waarvan zij aandeelhouder was, geen uitvoerende prestaties verrichtte.

Het vonnis van de eerste rechter, in zoverre het mevrouw V afwees van haar vordering tot vernietiging van de bestreden administratieve beslissingen, dient dan ook op die basis bevestigd te worden, ongeacht de vraag of ieder mandaat in een vennootschap onverenigbaar is met het recht op werkloosheidsuitkeringen.

Het incidenteel beroep van mevrouw V is dan ook ongegrond.

Het hoofdberoep van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

7.

Mevrouw V kan alvast niet gevolgd worden waar zij stelt dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een fout begaan heeft door niet aan de hand van een eigen onderzoek vastgesteld te hebben dat zij een bestuurdersmandaat had, en op die basis het recht op werkloosheidsuitkeringen te weigeren of aanvullende inlichtingen in te winnen.

Het aanvraagformulier tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen verplicht de aanvrager ertoe aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening alle informatie te bezorgen in verband met een uitgeoefende activiteit gedurende de werkloosheid, en in verband met mogelijke inkomsten. Geen enkele wettelijke bepaling legt aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening de verplichting op om, bij iedere aanvraag tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen, ambtshalve te onderzoeken of de betrokkene geen bijkomende activiteit heeft, ook als deze verklaard heeft geen aanvullende activiteit uit te oefenen. Een dergelijke verplichting kan ook niet afgeleid worden uit artikel 11 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het "Handvest" van de sociaal verzekerde. Uit deze bepaling blijkt enkel dat de sociale zekerheidsinstelling, bij het beoordelen van een aanvraag, uit eigen beweging alle ontbrekende inlichtingen dient te verzamelen ten einde de rechten van de sociaal verzekerde te kunnen beoordelen. Wanneer de verzekerde echter de vragenlijst, dienstig voor het vaststellen van het recht op werkloosheidsuitkeringen, volledig heeft ingevuld, is er geen sprake van ontbrekende inlichtingen die noodzakelijk zijn voor het

vaststellen van de rechten. De sociale zekerheidsinstelling mag zich, bij het vaststellen van de rechten steunen op de verklaringen van de verzekerde, en dient geen onderzoek in te stellen naar de waarachtigheid van deze verklaringen.

8.

Met mevrouw V , en met de eerste rechter dient vastgesteld te worden dat het inlichtingenformulier C 1, zoals het in voege was op het ogenblik dat mevrouw V werkloosheidsuitkeringen aanvraag, niet optimaal was. Uit de praktijk van de arbeidsrechtbank en de arbeidshoven blijkt dat inderdaad heel wat sociaal verzekerden zich er geen rekenschap van gaven dat een onbezoldigd bestuursmandaat ook een arbeid kon uitmaken in de zin van artikel 44 en 45 van het werkloosheidsbesluit. Daaruit volgt echter nog niet noodzakelijk dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening een fout gemaakt heeft door een onvolledig formulier op te stellen. Zoals de Rijksdienst terecht opmerkt wordt immers op het formulier C1 verwezen naar een aanvullend inlichtingenblad, dat de werkloze kan consulteren om te zien wat precies met een activiteit bedoeld wordt. Dit inlichtingenblad is expliciet om te stellen dat een bestuurdersmandaat moet vermeld worden als een activiteit. In casu had mevrouw V , die universitair geschoold was, medeaandeelhouder was in de vennootschap ten belope van 40% en bovendien een beroep uitoefende dat viel binnen het maatschappelijk doel van de vennootschap, minstens de reflex moeten hebben om aangifte te doen van haar mandaat. Daarna had zij, overeenkomstig artikel 48 van het werkloosheidsbesluit, een aanvraag kunnen indienen om dit mandaat te mogen cumuleren met haar werkloosheidsuitkeringen.

In ieder geval is er, in de concrete omstandigheden van de zaak, onvoldoende aangetoond dat er een oorzakelijk verband is tussen een eventuele fout van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en het verlies van het recht op werkloosheidsuitkeringen in hoofde van mevrouw V . Zoals aangeduid bij de bespreking van het incidenteel beroep zijn er immers ernstige vermoedens dat mevrouw V , naast haar bestuurdersmandaat, een effectieve activiteit binnen de vennootschap uitoefende. Mevrouw V heeft op selectieve wijze een aantal facturen van de vennootschap voorgelegd , en weigerde daarna de volledige facturatie voor te leggen.

Uiteraard kon mevrouw V: er niet onwetend van zijn dat zij een effectieve activiteit binnen de vennootschap - ook als deze geen aanleiding gaf tot een vergoeding die door de vennootschap op haar persoonlijke rekening werd gestort - steeds diende aan te geven. Zij had deze situatie niet kunnen regulariseren door haar mandaat op te geven.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook op dit punt hervormd te worden.

De beperking van de terugvordering op basis van de goede trouw.

9.

Overeenkomstig artikel 169 van het werkloosheidsbesluit dient elke onrechtmatige ontvangen som te worden terugbetaald. Overeenkomstig al. 2 van dezelfde bepaling wordt, wanneer de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen ontvangen heeft waarop hij geen recht had, de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning.

Goede trouw in de zin van artikel 169 van het werkloosheidsbesluit veronderstelt dat de werkloze in redelijkheid niet kon weten dat hij prestaties ontving waarop hij geen recht had. In de voorliggende zaak veronderstelt het weerhouden van goede trouw dat in redelijkheid kan aangenomen worden dat mevrouw V niet wist dat zij de uitoefening van haar bijberoep, en de inkomsten die daaruit voortvloeiden, niet diende aan te geven aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

Mevrouw V. bewijst haar goede trouw niet, nu zij weigert de documenten voor te leggen waaruit kan blijken of zij al dan niet een effectieve activiteit binnen de vennootschap uitoefende.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal, waarop geen repliek,

Verklaart het hoofdberoep ontvankelijk en gegrond. Hervormt het bestreden vonnis in zoverre het de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening veroordeelt tot terugbetaling van de door mevrouw V reeds teruggestorte werkloosheidsuitkeringen.

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk, doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt in toepassing van artikel 1017 alinea 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten, begroot in hoofde van mevrouw V op € 320,65 rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

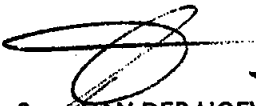
Fernand KENIS,
Jean BOULOGNE,
Bernadette MUSSCHE,
bediende,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

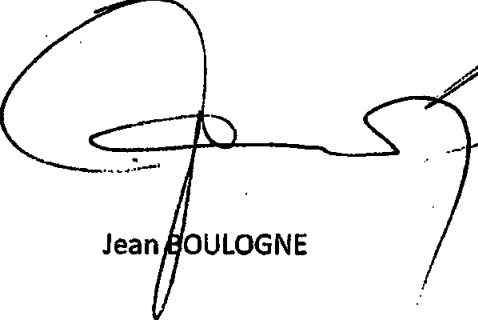
griffier.

Fernand KENIS;

Sven VAN DER HOEVEN;

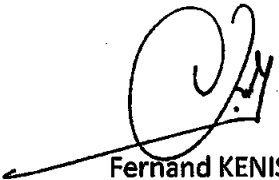
Jean BOULOGNE

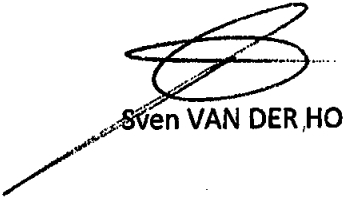
Bernadette MUSSCHE

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 26 juni 2014 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

